

Forfatter: Gjellerup, Karl

Titel: Udrag fra Møllen

Citation: Gjellerup, Karl: "Møllen. Roman i 5 Bøger", i Gjellerup, Karl: *Møllen. Roman i 5 Bøger*, 1896, s. 509. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gjellerup03-shoot-idm140607019695488/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Møllen. Roman i 5 Bøger

som selv udeltagende overfor Alt, hvad der lærmede om dem, ligegyldige for, om Stuehus eller Bageri eller Alt brændte ned til Grunden, stod der i deres Krog, isolerede midt i deres frygtelige Hemmelighed.

Skjøndt det et Øjeblik var som om Alt blev borte for Hanne, mistede den ulykkelige Pige dog ikke Bevidstheden — dertil var hendes Natur for stærk, og desuden traadte strax en bestemt Tanke i Forgrunden og gjorde sig til et fast og samlende Midtpunkt for alle opskræmmede, mellem hinanden hvirvlende Forestillinger — denne Tanke: saa har han jo elsket hende.

Og Mølleren læste denne Tanke ud af hendes stive Blik, som hun stod der foran ham, lidt tilbagebøjet, med udstrakte Arme og betragtede ham ufravendt med et Udtryk, som han ikke kjendte.

— Aa, Hanne, Hanne! raabte han — jeg har handlet ondt mod dig, saa uforsvarlig — aa, jeg veed det . . . tilgiv mig!

Hun stirrede paa ham med det samme Blik og mumlede neppe hørlig:

— Hvor kunde du?

— Hvordan skal jeg — Hanne — jeg er saa ond, saa syndig, aa, men det kan du aldrig forstaa, jeg har jo sagt dig det, saadan som jeg er — — det kan du ikke . . . Ja, jeg har elsket hende —

Lise . . . jeg har begjæret hende . . . saadan en Kjerlighed det er ligesom en Sygdom, det lader En ikke have Fred . . . og jeg vidste, at hun var ond, men alligevel . . . hun forlokkede mig — nei, det var fordi jeg selv var ond . . . og jeg vidste, at du var god . . . du kunde frelse mig — men jeg var forhexet, jeg var i Syndens Garn . . . Det var allerede før Christine døde . . . — — —

Og afbrudt, uordentlig og stødvis fortalte Mølleren hele sin Lidenskabs Historie: — hvorledes den først havde sneget sig om i det Skjulte, vakt Christines Mistanke, forgiftet hendes Liv og maaske voldet hendes Død; — hvorledes han var vaklet frem og tilbage mellem Hanne og Lise, den gode og den onde Engel, hende, han vilde elske, og hende, han elskede — bestandig paany indfangen af Lise og ægget af Skinsyge og Mistanke mod Jørgen. Han mindedes den Søndag i November, da han saa villig lod lille Hans blive ude hos dem om Aftenen og selv styrtede hjem gennem Skoven som et vildt Dyr med den ene vanvittige Tanke at forføre Lise. Og saa kom den anden Novemberdag — Fredagen derpaa — da han lovede hende Ægteskab, og tog ind til dem for at tage Afsked med det Sted, hvor han havde været lykkeligst og med de Venner, han havde kjærest, og da det skete om Aftenen.